

ви, не сж упазили обаче дихателното имъ произношеніе. Въобще Турското произношеніе е мягко, тежко и хармоническо. За по голѣмо улесненіе на произношеніето и четеніето Турско, излага ся подолу значеніето на буквитѣ съ слѣдующитѣ забѣлѣжванія:

А *Елифъ*, нѣма единъ собственень гласъ, подразумѣнитѣ ударенія могатъ да дадѣтъ на тая буква всичкитѣ гласове на гласнитѣ букви, както въ *آت* *атъ* [конь], *ات* *етъ* [мѣсо], *انجير* *инджиръ* [смоква], *امت* *юммет* (народъ, племя), *امور* *умур* (работа), *اورمچك* *юрюмджекъ* (паекъ), *اصرمق* *жесърмакъ* (хапя). Въ края и въ срѣдѣтъ на рѣчитѣ елифътъ ся произноси като *a* дълго, като: *هو* *хава* (климатъ), *شكابت* *шкяетъ* (оплакваніе, обажданіе).

Б *бе*, произноси ся като Българското *б*, както въ: *باقق* *бакмакъ* (глѣдамъ), *باش* *башъ* (глава); нѣто ся произноси като *n* въ края на рѣчитѣ и чясто прѣдъ или послѣ слѣдующитѣ букви: *ت ح خ*, *س ش ص ط ف ق ك*, на пр: *ابتدا* *иптида*, вмѣсто *ибтида* (начало), *اثبات* *испат* вмѣсто *исбат* (доказателство, потвържденіе), *كوب* *гелюп* вмѣсто *гелюб* (като доде), *اولوب* *олуп* вмѣсто *олуб* (като е).

П *пе*, буква земена отъ Персидскж-тж азбукж, срѣща ся съ Арабскж-тж *پ* и ся изрича като на-